

ροῦντα, « Δὲν ἀνέγνωσ ποτὲ, μὲ λέγει, τὴν Γραφήν ; » Ναι, τὸν ἀπεκρίθη, ἐπειδὴ μετέφρασα μίαν Κατήχησιν, εἰς τὴν ὁποίαν συνήθροισα τὰ ὠραιότερα ῥητὰ τῆς Γραφῆς. Μεταξὺ αὐτῶν, μὲ λέγει, πρέπει νὰ εὕρηκας καὶ τὸ « Ἐν αὐτῷ ἡμεῖς ζῶμεν, καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν ». Ἀλλὰ τί κακὸν μου καιρὸν ἤθελα, πρωτοψάλτα, νὰ τὸν ἐνθυμίσω τὴν Κατήχησιν ; Ἀρπάζει ἐν ἀντίτυπον (δὲν ἤξεύρω ποῦ τὸ εὔρεν εὐθὺς), καὶ τὸ ρίπτει εἰς τὴν πλάστιγγα, ὡς δῶρημα Θεοῦ καὶ αὐτό. Ἐζήτησα νὰ ἐναντιωθῶ, προφασίζόμενος τοὺς μόχθους τῆς μεταφράσεως, καὶ σπουδάζων νὰ δείξω ἀληθῶς ὅτι εἶναι πόνημα ἰδικόν μου, καὶ ὄχι δῶρημα ἄλλου· καὶ αὐτὸς μὲ ἀπεστόμωσε μετὸ « Χωρὶς αὐτοῦ δυνάμεθα ποιεῖν οὐδὲν » καὶ μετὸ « Πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ καταβαίνον » καὶ μετὸ « Τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν », καὶ μὲ ἄλλους μυρίους τόπους τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης. Ἐθαύμασα, φίλε μου, πόσον ἦτο δυνατὸς ἐν ταῖς Γραφαῖς ὁ Ἄγγελος, καὶ ποῦ ἀνέγνωσε τὴν Γραφήν, μὴ ὄντων (καθὼς ἤξεύρεις) ἐν οὐρανοῖς μῆτε βιβλίων, μῆτε τυπογράφων. Ἀνέβασεν ἔπειτα εἰς τὴν πλάστιγγα τοὺς μακαρίτας γονεῖς μου, μὲ πᾶσαν αὐτῶν τὴν προθυμίαν νὰ μὲ προξενήσωσιν ὅλα τὰ μέσα τῆς σπουδῆς· ἀνέβασε τοὺς καλοὺς μου συγγενεῖς καὶ τοὺς εὐεργέτας μου, ὡς τσαῦτα τοῦ Θεοῦ δωρήματα· ἡ πλάστιγγὴ ἤρχισε νὰ κινήται· ἐγὼ ἔτρεμον ὄλος, ἐνθυμούμενος τὸ « Οὐ δικασθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν »· ἀναβιβάζει τέλος τὸν Δόμινον Keun. Εἰς αὐτὰ ὅλα δὲν εἶχον τί νὰ ἐναντιωθῶ. Ἐπειτα βλέπω τὴν Λογιότητά σου πλησίον τοῦ Ἄγγελου, ἔτοιμον νὰ ἀναβῆ εἰς τὴν πλάστιγγα. Τότε ἀληθινὰ ἤρχισα νὰ φοβοῦμαι, ὅτι ἔχω νὰ μείνω ἀναπολόγητος, μάλιστα βλέπων, ὅτι διὰ τὸ ψῦχος (ἐπειδὴ ἦτο χειμῶν) ἤσου ἐνδεδυμένος, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν καταπεφορτισμένος μὲ δύο βραχυτάτας γούνας, καὶ εἶχες ἐπὶ κεφαλῆς σου καλουπάκιον. Οὐαί, ἔλεγον, εἰς ἐμέ ! Ἄν ἀναβῆ ὁ πρωτοψάλτης μὲ τοιαύτην σκευὴν, ἡ πλάστιγγὴ ἔχει νὰ κλίνη ἐξάπαντος. Μὴ ἔχων τί ποιήσω, εἶπον τὸν Ἄγγελον, ὅτι δὲν στέργω νὰ σὲ ἀναβάσῃ οὕτως ἔχοντα ἐπὶ τῆς πλάστιγγος· καὶ αὐτὸς χωρὶς νὰ λάβῃ καιρὸν, ἤρχισε νὰ σὲ ἐκδύνη ἐν πρὸς ἐν τῶν ἐνδυμάτων σου, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ μπιμισίου καὶ καταντῶν εἰς τὸν χιτῶνα, εἰς τρόπον ὥστε σὲ ἀφῆκε γυμνόν, παντάγυμνον, ὡς ἐξῆλθες ἐκ κοιλίας μητρὸς σου, καὶ ὡς ἀπελεύση εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν μητέρα τὴν γῆν. Μὲ ὄλην τὴν ἀπορίαν εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκόμην, μὲ ἦτον ἀδύνατον νὰ κρατήσω τὸν γέλωτα· ὄχι μόνον διὰ τὴν γυμνότητα εἰς τὴν ὁποίαν σὲ εἶδον, ἀλλὰ προσέτι καὶ διὰ τὴν ἀγανάκτησιν τὴν ὁποίαν εἶχες, καὶ τὰς ἀρὰς τὰς ὁποίας ἐξέχες κατ' ἐμοῦ ἐξ αἰτίας τοῦ ψύχους. Τέλος πάντων σὲ ἀνεβίβασεν εἰς τὴν πλάστιγγα κατὰ

τὴν θέλησίν μου· ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος ; μολοντοῦτο ἡ τρυτάνη ἔκλινε πρὸς τὸ ἔδαφος. Καὶ ὁ Ἄγγελος, θέλων νὰ μὲ κατασχῆν περισσότερον, « Αὐτὰ, μὲ λέγει, ὅσα συνφόρησα εἰς τὴν πλάστιγγα δὲν εἶναι μῆτε τὸ ἕκατοστὸ μέρος ἐκ πάντων, ὅσα σὲ εὐεργέτησεν ἡ Πρόνοια· καὶ ὅμως ὑπερβαίνουσιν ὅσα κακὰ ἐδοκίμασας, ἢ φαντάζεσαι νὰ ἐδοκίμασας. Γενοῦ λοιπὸν εὐγνωμονέστερος, καὶ ἐνθυμοῦ πάντοτε τὸ « Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἔδωκέ μοι ; » Καὶ τοῦτα τὰ λόγια ἦσαν τοῦ ἐνυπνίου τὸ ἐπιμύθιον.

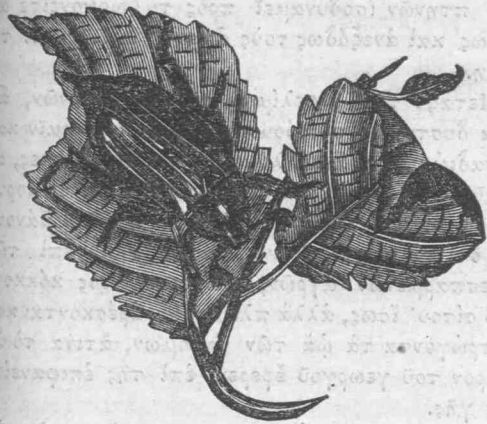
ΠΕΡΙ ΜΗΛΟΛΟΝΘΗΣ

Πολλάκις ὁ κηπουρὸς διερχόμενος τὰς πρασιάς αὐτοῦ ἀγανακτεῖ παρατηρῶν ἐν μέσῳ τῶν ὑγιῶν καὶ θαλλόντων φυτῶν καὶ τινὰ μεμαραμένα καὶ φθίνοντα ὡς ὑπὸ νόσου χρονίας· ἄλλοτε δὲ πάλιν περιλίπος θεωρεῖ τὰ φύλλα τῶν λαχάνων του καὶ τῶν δένδρων κατεβεβρωμένα. Ἡ τοιαύτη κατάστασις, ἐλαττοῦσα τὴν συγχρομίδην, ἐμβάλλει αὐτὸν εἰς δυσθυμίαν, τὴν ὁποίαν ἔτι μᾶλλον ἐπιτείνει ἡ ἀνεπάρκεια τῶν μέσων αὐτοῦ πρὸς θεραπείαν τῆς νόσου, ἧς τὰ αἷτια ἐκ πείρας γινώσκει.

Δὲν λανθάνει τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, ὅτι συνηθέστατα αἷτια τῆς καταστροφῆς τῶν φυτῶν καὶ τῶν δένδρων εἶναι ἔντομα, ὧν ἄλλα μὲν ὑπόγειον βίον διάγοντα καταβιβρώσκουσι τὰ ριζίδια καὶ τὰς ρίζας τῶν φυτῶν, ἄλλα δὲ ὑπέργειον κατατρώγουσι τὰ φύλλα, ἀποστεροῦντα οὕτως ἐκεῖνα τῶν ὀργάνων, δι' ὧν εἰσάγεται εἰς τὸ σῶμα αὐτῶν ἡ τροφή. Διὰ τοῦτο δὲ ἄκραν χαρὰν αἰσθάνονται οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ κηπουροὶ ὁσάκις συναντῶντες φονεύουσι τούτους τοὺς ἐν τῷ κρῦπτῷ καταστροφεῖς τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν. - Εἶδη ἐπιβλαβῶν ἐντόμων ὑπάρχουσι πολλὰ καὶ διάφορα· ἐνταῦθα δ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνὸς μόνον τὸν βίον θέλομεν περιγράψαι, τῆς *μηλολόονθης*, ἧτις καὶ ὡς ὑπόγειος σκώληξ καὶ ὡς ἔντομον ἐναέριον κατὰ καιροὺς ἐν μεγάλῃ πληθύνει ἐνσκήπτουσα πολλαχοῦ ἐπιφέρει καταστροφὰς τῶν λαχανοκήπων, τῶν δενδροκήπων, τῶν δασῶν. Μετὰ τὴν περιγραφὴν δὲ τοῦ βίου τοῦ ἐντόμου τούτου, θέλομεν περιγράψαι τινὰ μέσα καταστροφῆς μεταχειρίζονται οἱ γεωργοὶ κατ' αὐτοῦ καὶ τινὰ αὐτῆ ἡ φύσις, ὡς ἐπίκουρος ἐπερχομένη· ἐπὶ τῶν τελευταίων δὲ τούτων κυρίως ἐπικαλούμεθα ἰδίᾳ τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν.

Ἡ *μηλολόονθς* εἶναι ἔντομον ἔχον μέγεθος καὶ μορφήν ὁμοίαν ἐν πολλοῖς πρὸς τὴν παρ' ἡμῖν κοινῶς καλουμένην *χρυσόμυγαν* (ὄρ. εἰκόνα Α'). τὰ ἔλυτρα αὐτῆς εἶναι ξανθέρυθρα, ὁ θώραξ μέλας, ἡ δὲ κεφαλὴ φέρει κεραίας ἐσχι-

σιμένας κατά τὸ ἄκρον παρὰ μὲν τῆ ἄρρени εἰς 7, παρὰ δὲ τῆ θηλεία εἰς 6 φύλλα. Ὑπὸ τοιαύτην δὲ μορφήν ἐξέρχεται ἀπὸ τῆς γῆς περὶ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Ἀπριλίου ἢ περὶ τὰς ἀρχὰς Μαΐου. Φοβουμένη τὸ φῶς τὴν μὲν ἡμέραν κρύπτεται ἐν τοῖς φυλλώμασι τῶν δένδρων, μένουσα αὐτόθι ἀκίνητος ἢ ἡμινεναρκωμένη, περὶ δὲ τὴν ἑσπέραν ἀναζωογονουμένη, φαίνεται, ἐκ τῆς δρόσου καταλείπει τὸ ἄσυλόν της καὶ ἵπταται θορυβωδῶς. Αἱ πτήσεις αὐτῆς ἔχουσι τὸ ἰδιάζον ὅτι διακόπτονται διὰ βιαίων πτώσεων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' οὗ συνήθως καταπίπτει ὑπτία, κινουσα γελοιωδῶς τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω, ἄχρις οὗ ἐπανεῖθῃ εἰς τὴν θέσιν της. Ἡ ἀδεξιότης ὅμως αὐτῆς περὶ τὸ καλῶς ἵπτασθαι οὐδὲν κώλυμα παρεμβάλλει εἰς τὸ νὰ ἀνευρίσκῃ τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ἅτινα κατατρώγει

Εἰκὼν Α'.

μετ' ἀδηφαγίας ἀπεριγράφτου. Ὅταν πολλαὶ χιλιάδες ἐκ τῶν ἐντόμων τούτων τρώγωσιν ἀκούει τις διακεκριμένως τὸν θόρυβον τῶν φυλλοτόμων αὐτῶν σιαγόνων. Τὰ δένδρα, ἐφ' ὧν ἀρέσκειται νὰ διατρίβῃ ἡ μηλολόνη εἶναι βερυκοκέαι, κορομηλέαι, ροδακινέαι, πευκαί.

Ἡ μηλολόνη ἐν πλείστασι χώραις τῆς Εὐρώπης κατὰ σμήνη ἐπιπολάζει ἐπιφέρουσα τὰς αὐτὰς ἐκεῖ καταστροφάς, οἷας παρ' ἡμῖν ἡ ἀκρίς. Ἐν Ἑλλάδι εὐρίσκεται εἰς μικρὸν ἀριθμὸν. Ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Ἀττικῆς εὐρομεν μεγάλην πληθὺν ἐν Πεντέλῃ ἐν τῷ Φαληρικῷ πεδίῳ ὑπάρχει εἰδὸς τι αὐτῆς ἐπίσης καταστρεπτικόν.

Ἐν Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ εἶναι πασίγνωστος. Οἱ Γάλλοι καλοῦσιν αὐτὴν Hanneton, οἱ δὲ Γερμανοὶ Maikaefer. Ἐκεῖ οἱ παῖδες παιδιᾶς χάριν τὴν μηλολόνην, ὡς παρ' ἡμῖν τὰς χρυσόμυγας (χρυσοκανθάρους *Cetonia aurata*), δένουσιν ἀπὸ τοῦ ποδὸς καὶ ἐκσφενδονίζουσιν εἰς τὸν ἀέρα, κρατοῦντες τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς κλωστῆς, ἐκείνη δὲ περιπτωμένη σχηματίζει διαφόρους κύκλους. Τοιαύτην τινὰ παιδιὰν εἶχον καὶ οἱ ἀρχαῖοι: Ἕλληνας ὡς διδασκόμεθα ἐκ τῶν Ne-

φελῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, ἐνθα ὁ Σωκράτης λέγει εἰς τὸν Στρεψιάδην

ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' εἰς τὸν ἀέρα,
λινόδετον ὡσπερ μηλολόνην τοῦ ποδός,

καὶ ὅπου ὁ ἀρχαῖος Σχολιαστὴς λέγει: «χρυσόμυλολόνην δὲ ζωφίον τί ἐστὶ κατὰ κἀνθαρον, ζανθὸν, ὃ καὶ κατέχοντες οἱ παῖδες δεσμεύουσιν ἐκ τοῦ ποδός καὶ ἀφιᾶσι πρὸς τὸν ἀέρα».

Ἐκ τῶν λόγων τούτων φαίνεται ὅτι ἡ τῶν ἀρχαίων μηλολόνη εἶναι ἡ ἡμετέρα χρυσόμυγα καὶ οὐχὶ ἡ μηλολόνη, ἣν ἐνταῦθα περιγράφουμ' ἡμεῖς ὅμως οὕτως ὠνομάσαμεν αὐτὴν ἐκ τοῦ λατινικοῦ ὀνόματος (*Melolontha vulgaris* L.) Ἄλλ' ἐπανεῖθωμεν εἰς τὸ θέμα ἡμῶν.

Κατὰ τὴν δευτέραν ἢ τρίτην ἐβδομάδα τῆς ὑπεργείου καὶ ἑναερίου ὑπάρξεώς της, ἡ θηλεία ἀσχολεῖται περὶ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ γένους της. Ἀναζητεῖ κεκαλιεργημένον καὶ εὐήλιον ἔδαφος, ἐφ' οὗ σκάπτει τρεῖς ἢ τέσσαρας ὀπὰς ἀρκούντως βαθείας καὶ μικρὸν ἀπεχούσας ἀλλήλων, ἐν αἷς κρύπτει δεκαπεντάδα περιπύων τοῦ ἔργου τούτου τελεσθέντος θνήσκει, καὶ περὶ τὰ τέλη Μαΐου ἐκλείπει ἅπασα ἡ μηλολόνη κὴν φυλή.

Μετὰ ἓνα μῆνα ἢ πέντε ἐβδομάδας τὰ ὠὰ ἐκκολάπτονται καὶ ἐξ αὐτῶν ἐξέρχονται κάμποι $\frac{1}{100}$ τοῦ μέτρου περίπου μήκους, μαλθακαί, χρώματος λευκοῦ, ἔχουσαι τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην ὑπὸ εἰδους τινὸς θώρακος σκληροῦ καὶ

Εἰκὼν Β'.

Εἰκὼν Γ'.

κιτρίνου (ὄρ. εἰκόνα Β'). Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος αἱ κάμποι αὐταὶ συζῶσι τρεφόμεναι ἐκ κόπρου καὶ ἀποτριμμάτων ἅμα δὲ τελείως ἀναπτυχθῶσιν ἀποχωρίζονται, βυθίζονται εἰς τὴν γῆν καὶ ἄρχονται ἤδη ὑπογείως καταβιβάσκουσαι τὰς ρίζας τῶν φυτῶν, ἐπιφέρουσαι οὕτω τὸν θάνατον εἰς αὐτά.

Ἡ ὑπόγειος ζωὴ τῶν καμπῶν τούτων παρατείνεται ἐπὶ τρία ἢ τέσσαρα ἔτη κατὰ τὴν εὐνοϊκὴν ἢ μὴ θερμοκρασίαν. Κατὰ τὸ τρίτον δὲ ἢ τέταρτον ἔτος ἡ κάμπη βυθίζεται βαθύτερον εἰς τὴν γῆν καὶ σκάπτει τρώγλην στρογγύλην ἢ ὠσειδῆ, τῆς ὁποίας σκληρύνει τὰ τοιχώματα δι' ὑγροῦ, ὅπερ ἐκκρίνει· ἐντὸς δὲ αὐτῆς ἐξάπλουται καὶ μεταμορφοῦται εἰς χρυσαλλίδα· δηλ. εἰς ἀνάλογον μορφήν τοῦ ἐντὸς τοῦ βομβυκίου ἐγκεκλεισμένου καὶ ἀκίνητου ὄντος μεταξοσκώληκος (ὄρ. εἰκόνα Γ'). Μετὰ πέντε δ' ἐβδομάδας ἡ χρυσαλλὶς ῥηγνύεται καὶ ἐξέρχεται τὸ ἔντομον ἔχον ἤδη τὸ σχῆμα μηλολόνης, ἀλλὰ δὲν ἐγκα-

ταλείπει εὐθὺς τότε τὸ ἐνδιαίτημα τοῦτο, ἀλλὰ παραμένει αὐτόθι ἐν ἀναγκαστικῇ νηστείᾳ μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ ἔαρος· ἅμα δὲ αἰσθανθῆναι τὰ πρῶτα θάλαπν, σκάπτει κοπιωδῶς τὴν ἄνωθεν γῆν καὶ ἀνέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὅπου ἄρχεται τῆς καταστροφῆς. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης ὅτι ἡ μηλολόγη ἐν καταστάσει μὲν κάμπης κατατρώγει τὰς ρίζας τῶν δένδρων, ἐν καταστάσει δὲ τελείου ἐντόμου τὰ φύλλα αὐτῶν.

Πῶς ὅμως κατῴρθωσεν ὁ ἄνθρωπος νὰ προφυλαχθῆ κατὰ τοῦ φοβεροῦ τούτου ἐχθροῦ; Ἐκεῖ ἔνθα ἡ μηλολόγη ζῆ ἐν μικρᾷ πληθύνει συλλέγουσιν αὐτὴν διὰ τῶν χειρῶν ἀπὸ τῶν δένδρων τὴν πρωΐαν, ὅτε εὐρίσκεται ἐν ναρκώσει, ἢ σείουσι τὰ δένδρα ἀφοῦ ὑποστρώσωσι σινδόνας· τὰς φονευθείσας δὲ μηλολόγους σχηματίζοντες εἰς μάζας δίδουσι τροφὴν εἰς τοὺς χοίρους ἢ ὄρνιθας, ἢ μεταχειρίζονται ἀναμινγνύοντες μετ' ἀσβέστου ἢ ξηρᾶς γῆς ὡς κοπρολίπασμα τῶν ἀγρῶν. Ἐν Γαλλίᾳ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κατὰ τὴν ἐπιδημίαν τῶν ἀκρίδων, κηρύσσεται ἀμοιβὴ ἐπὶ τῇ καταδιώξει καὶ συλλογῇ τῶν μηλολογθῶν, στρατολογοῦνται δὲ καὶ οἱ παῖδες τῶν σχολείων πρὸς καταδιώξιν. Ἐτερον μέσον καταστροφῆς αὐτῶν μεταχειρίζονται τὸ ἐξῆς. Ἐπειδὴ ἡ μηλολόγη θέτει τὰ ὠὰ αὐτῆς ἐπὶ μαλακοῦ ἐδάφους καὶ μάλισα κεκοπρισμένου, ὅπου παρατηρήσωσιν ὅτι ἐνέπεσε μεγάλη πληθὺς καὶ μέλλει νὰ φωτοκλήση σκάπτουσι εἰς τοὺς ἀγρούς λάκκους ἀθαθεῖς καὶ πληροῦσι κόπρου βοεῖας, καλύπτοντες εἶτα αὐτοὺς διὰ λεπτοῦ στρώματος γῆς· μετὰ δὲ τὴν φωτοκλίαν τῆς μηλολόγους ἐξάγουσι τὴν κόπρον καὶ κατακαίουσιν, οὕτω δὲ φθείρουσι τὴν ἐκεῖ ἐνυπάρχουσαν μεγάλην ποσότητα τῶν ὠῶν.

Πάντα ταῦτα ὅμως τὰ μέσα ἤθελον εἶσθαι ἀνεπαρκῆ, ἂν αὐτὴ ἡ φύσις δὲν ἤρχετο ἐπίκουρος εἰς τὸν ὑπὸ τῶν ἐντόμων τούτων πάσχοντα ἄνθρωπον. Ἐρχεται δὲ εἰς ἐπικουρίαν ἡ φύσις ἀμέσως ἢ ἐμμέσως διὰ τῶν ἄλλων ζώων. Πλείστα ζῶα, ἅτινα ὁ ἄνθρωπος ἐκ προλήψεων, ἢ διότι θεωρεῖ ταῦτα ἄχρηστα εἰς αὐτὸν, φονεύει καὶ καταδιώκει, καί τοι πάντῃ ἀβλαβῆ, εἰσὶν ὠφελιμώτατα· διότι ταῦτα ζῶσι κατατρώγοντα τὰ ἐπιβλαβῆ ἔντομα· ἀλλὰ τὴν λειτουργίαν αὐτῶν ταύτην ὁ ἄνθρωπος παραγνωρίζει ἅτε μὴ ὑποπίπτουσαν εἰς τὰς αἰσθήσεις αὐτοῦ. Ἄλλοτε ἴσως εἰδικώτερον ἐπὶ τούτου γράψωμεν· ἤδη ἐν παρόδῳ λαμβάνοντες ἀφορμὴν ἐκ τῆς μηλολόγους παρατηροῦμεν, ὅτι πρὸς καταστροφὴν τῶν μηλολογθῶν, ἀκρίδων, καμπῶν καὶ ἄλλων βλαβερῶν ἐντόμων χρησιμεύουσι πολλὰ ζῶα, κυρίως δὲ τὰ πτηνά.

Τὰ πτηνά, τρεφόμενα ἰδίως ἐξ ἐντόμων δι' ὅλης αὐτῶν τῆς ζωῆς, ἢ τινὰ ἐξ αὐτῶν κατὰ περιόδους, π.χ. ὅταν τρέφωσι τοὺς νεοσσούς των,

χρησιμεύουσι σπουδαίως πρὸς ἄρσιν τοῦ κακοῦ τῶν ἐντόμων. Ὑπελογίσθη ὅτι ζευγὸς χελιδόνων μετὰ τῶν νεοσσῶν αὐτῶν τρώγει καθ' ἑκάστην 6,400 ἔντομα· ἐν χώρᾳ λοιπὸν, ἐν ἣ κατοικοῦσι 100 ζεύγη χελιδόνων, καθ' ὅλον τὸ θέρος θὰ ἐξαλειφθῶσι 57,000,000 ἐντόμων! Ἀναλογιζόμενοι οὕτω τὸ πλῆθος τῶν ἄλλων πτηνῶν καὶ παρελείποντες ἄλλας τυχαίας φθορὰς τῶν ἐντόμων, λαμβάνομεν ἀμυδρὰν γνῶσιν τῆς πληθῆδος καὶ τῆς παραγωγικότητος τῶν μικρῶν αὐτῶν ὑπάρξεων καὶ θαυμάζομεν τὴν οἰκονομίαν τῆς φύσεως· πρὸς δὲ διδασκόμεθα ὅποιαν σημασίαν ἔχουσι τὰ πτηνά. Ὅρθότατα δὲ φυσιοδίφης τις εἶπεν, ὅτι τὰ πτηνά ἐκτελοῦσιν ἔργον, ὕπερ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων δὲν ἤθελον ἐκτελέσει τοσοῦτον ἐντελῶς. Διὰ ταῦτα πανταχόθεν ὑψώθη φωνὴ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν μικρῶν τούτων συμμάχων καὶ εὐεργετῶν μας, καὶ τὸ φεῖδεσθε τῶν πτηνῶν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ζωογονεῖτε ἀκόπως καὶ ἀνεξόδως τοὺς ἀγρούς ὑμῶν καὶ τὰ δάση.

Μεταξὺ τῶν ὠφελίμων τούτων πτηνῶν, ἅτινα δυστυχῶς φονεύουσι πολλοὶ παρ' ἡμῖν καὶ καταδιώκουσιν ἄνευ λόγου, εἶναι οἱ κόρακες, αἱ γλαῦκες (κουκουβάγραι), αἱ νυκτερίδες, οἱ κορυδαλοὶ, οἱ δρυκολάπται. Πολλοὶ ὑπολαμβάνουσιν ὅτι τὰ πτηνά, ἅτινα ἐπιπίπτουσι ἐπὶ τῶν νεοεσπαρμένων ἀγρῶν, τρώγουσι τοὺς κόκκους τοῦ σίτου· ἴσως, ἀλλὰ πλείοτερον ἀρέσκονται κατατρώγοντα τὰ ὠὰ τῶν ἐντόμων, ἅτινα τὸ ἄροτρον τοῦ γεωργοῦ ἔφερεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

Ἐκ τῶν λοιπῶν ζώων τῶν ὠφελίμων εἰς τὸν ἄνθρωπον, διότι τρέφονται κατατρώγοντα ἔντομα, εἶναι οἱ βάρταχοι, αἱ σαῦραι, ὁ ἀσπάλαξ (τυφλοποντικός), αἱ μυγαλαί, αἱ ἰκτίδες (νυφίτσαι), οἱ ἐχῖνοι (σκαντζόχοιροι).

Πρὸς τὰ ζῶα λοιπὸν ταῦτα πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ εὐγνωμονῇ, τοιαύτην παρέχοντα ὑπηρεσίαν, καὶ νὰ φεῖδεταὶ αὐτῶν, ὅποταν οὐδεμίαν ἐνόχλησιν ἢ βλάβην αὐτῷ παρέχουσιν.

Σ. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ.

Οὐδόλως βλάπτει ἢ ταπεινοφροσύνη τὴν ὅποιαν ἐκφράζουσιν αἱ τυπικαὶ φράσεις, δι' ὧν ἀποπερατοῦνται συνήθως αἱ ἐπιστολαί, ταπεινοφροσύνη οὐδεμίαν ἄλλως συνεπαγομένη συνέπειαν. Ὁ Βολταίρος, θέλων νὰ διαμαρτυρηθῆ εὐφυῶς κατὰ τῆς λίαν ἀθώως καταχρήσεως τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ, ἧτις συνήθως γίνεται ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἐπεράτωσεν ἐπιστολήν του τινὰ διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων: «Διατελῶ, Κύριε, μεθ' ὅλων τῶν αἰσθημάτων, ὅσα συνηθίζουσι νὰ ἔχωσιν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς.»